

* * *

Веднажъ прилетѣли край царицата горското славейче, дрозда и червеношийката: заплакали, залѣли се съсь слъзи, очи изтривали съ крилца. . .

— Царице майчице! — запищѣли, — защити ни отъ злодѣйката — кукувица. . . Ти помисли само на кждѣ е тръгнала! . . Когато тя подхвърляше на насъ своитѣ дѣца, ние търпѣхме, хранихме ги и тѣ растѣха. А сега вече тя е тръгнала да разбойничествува. Прилетѣла при нашитѣ гнѣзда изхвърлила нашитѣ яйца изъ тѣхъ и поставила свои! Не може вече да се търпи това!..

Помрачило се лицето на горската царица, викнала тя своитѣ вѣрни елфи (горски пазачи) и имъ заповѣдала веднага да намѣрятъ кукувицата и да я доведатъ прѣдъ нея на сждъ. . . Затичали се елфитѣ въ гората и намѣрили кукувицата. Но тя не имъ се давала и на сждъ прѣдъ царицата не искала да ходи. . .

Уловили я насила, крилата ѝ свързали съ трѣби клюна ѝ завързали, за да не ги кълве и я повели. . Като я видѣла царицата, тропнала съ кракъ и сърдито заговорила:

— Какво правишъ ти, зла птицо? Какъ си посмѣла да се рѣшишъ на такова злодѣйство — чуждитѣ гнѣзда да разваляшъ, яйцата да изхвърляшъ?! . .

— Захленчала кукувицата и заговорила:

— Милостива царице, какво да права, когато сама не мога да направя свое гнѣздо, а всичкитѣ чужди гнѣзда пълни съ яйца! . .

— Поучи се отъ другитѣ птици, — всѣка птичка ще те научи съ радостъ.

— Желала бихъ да се науча, но не зная, какъ да започна. . .

— Е, отъ какъ си слѣпи гнѣздо, то е най-добро, — казала ластовичката.